

בש"פ 3730/21 - נאור פרוספר ויזמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3730/21

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: נאור פרוספר ויזמן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 11.5.2021 בעמ"ת 63523-04-21 שניתנה על ידי כבוד השופט נ' סילמן

בשם המבקש: עו"ד רומן קלוגרמן

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 11.5.2021, בעמ"ת 63523-04-21 (השופט נ' סילמן), שבגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום בחיפה מיום 28.4.2021, במ"ת 51388-04-21 (השופט ש' בנג'ו), אשר במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

2. נגד המבקש, נאור ויזמן, הוגש ביום 25.4.2021 כתב אישום, המייחס לו עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית (סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973).

3. עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של נאור עד תום ההליכים. בדיון שהתקיים ביום 28.4.2021, אמנם לא חלק נאור על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, אך לצד זאת ביקש כי עניינו יופנה לשירות המבחן; לשם עריכת תסקיר מעצר, ועל רקע הליכים טיפוליים בהם הוא נתון, כחלק מהליך המתנהל בעניינו בבית המשפט הקהילתי. המדינה מצדה עמדה על בקשתה, ובגמר הדיון ניתנה החלטה. בית משפט השלום עמד על הנסיבות, על עברו הפלילי של נאור אשר "כולל 5 הרשעות קודמות, ביניהן עבירות סמים, סחר בסמים ועבירות אלימות", על כך ש"ריצה עונש מאסר ארוך לאחרונה", וכמן כן, כי "אף תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה

עמוד 1

למשך 8 חודשים". עוד צוין, כי כעולה מדבריו-שלו, נוהג נאור לזייף את בדיקות השתן שהוא נדרש לספק בהליכי הטיפול, "ובכך גורם להונאת כל הגורמים, אשר מפקידים בו את אמונם, ומאמינים להצהרותיו המילוליות כי בדעתו להשתנות ולהשתקם" - דבר המעיד, כך לפי בית משפט השלום, על ספק במניעיו של נאור, אם אכן הוא מעוניין בשיקום. בשורה התחתונה אפוא, בהינתן נקודת המוצא "מי שמחזיק בסמים שלא לצריכה עצמית, יעצר עד תום ההליכים, ורק בנסיבות מיוחדות, יש מקום לבחון את שאלת שחרורו", הגיע בית משפט השלום לכלל מסקנה כי יש להורות על מעצרו של נאור עד תום ההליכים.

4. נאור לא השלים עם ההחלטה, והגיש ערר. ביום 5.5.2021 התקיים דיון, ובסופו ניתנה החלטה כדלקמן:

"במהלך הדיון בפני הודיעו הצדדים כי בימים הקרובים אמור להתקיים דיון בבית המשפט הקהילתי בו יעלו הצדדים טענות דומות לאלו הנדונות כאן; להבנתי - לדיון השלכה גם על ההליך כאן וניתן יהיה להתרשם מתוצאותיו במיוחד לאור מעורבות שירות המבחן בבית המשפט הקהילתי.

על כן - טרם הכרעה יתבקשו הצדדים להודיע תוצאות הדיון בבית המשפט הקהילתי; במידת הצורך, תנתן הכרעה בערר לאחר מכן וסמוך להודעה".

5. דא עקא, ביום 6.5.2021 הודיע נאור, במסגרת הליכי המעצר, כי נמסר לו משירות המבחן שללא תסקיר מעצר - שבמסגרתו יבחנו הסיכון והמסוכנות הנשקפת ממנו - לא ניתן יהיה לגבש תסקיר לצורך ההליך המתנהל בבית המשפט הקהילתי. בהתאם, שב ועמד נאור על בקשתו בערר - כי יוגש תסקיר מעצר בעניינו. המדינה מצדה עמדה על התנגדותה, כי על רקע הנסיבות אין לתת אמון בנאור, ולכן גם אין טעם בהפנייתו לשם הכנת תסקיר מעצר.

6. בהמשך, ביום 10.5.2021, ניתנה החלטה בהליך המתנהל בבית המשפט הקהילתי, אשר במסגרתה נקבע, כי "על פניו ולאור המעילה באמון הן בשירות המבחן והן בתביעה המשטרתית ולא פחות מכך בבית המשפט, יש מקום להפסיק את השתתפותו של נאור בהליך בבית המשפט הקהילתי לאלתר". לצד זאת נקבע, כי הדיון ידחה "לתזכורת בלבד", ו"לאחר שיתקבל תסקיר מעצר [...] ותתקבל החלטה סופית [בתיק המעצר]".

7. למחרת, ביום 11.5.2021, ניתנה החלטה בערר. בית המשפט המחוזי החרה- החזיק אחר בית משפט השלום; עמד על מכלול הנסיבות - על עברו הפלילי של נאור, על הונאתו את גורמי הטיפול - וקבע כי "כללי העושה והמעשה במקרה זה מביאים למסקנה אחת כי דינו של [נאור] להיעצר עד תום ההליכים, ואינו רואה, בנסיבות דנן, להפנותו לשירות מבחן; ל[נאור] ניתנה הזדמנות טיפולית, בבית המשפט הקהילתי, והוא בחר שלא לנצל, אגב הולכת גורמי טיפול שולל. [נאור] בהתנהלותו משך השטיח מתחת בחינות נוספות של גורמי טיפול, ואין בהן להועיל ולהקנות אמון שבית המשפט אינו רואה לתת, ובדין".

מכאן הערר שלפני.

8. נאור סבור כי יש להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו. לשיטתו, לא היה מקום לקשר בין הליכי המעצר

לבין ההליך המתנהל בבית המשפט הקהילתי, כאשר לדיו, מן הדין היה לבחון את עניינו ככל מקרה של אישום בגין עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. עוד טוען נאור, כי בהינתן ההליכים הטיפולים שבהם הוא נתון, נדרש היה לכל הפחות לקבל את עמדת שירות המבחן בטרם החלטה. כמו כן, לדבריו, סוגיה זו נושאת עמה נופך עקרוני, באשר לאופן הראוי שבו יש לבחון בקשת נאשם להכנת תסקיר מעצר בעניינו, כאשר הוא מצוי זה מכבר בהליכי טיפול מול שירות המבחן.

9. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערר, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת ללא צורך בתשובה מאת המדינה. מושכלות יסוד הם, בהליכים דוגמת הנדון דין, כי תסקיר מעצר הריהו עניין הנתון לשיקול דעתו של בית המשפט, ומקום בו נמצא כי לעניין המעצר אין נפקות להכנת התסקיר - הרי שאין מקום להפנות את הנאשם לשירות המבחן (בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (20.11.2012); בש"פ 2520/21 אבו סביח נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.4.2021)).

10. בענייננו, הגיעו הן בית משפט השלום, הן בית המשפט המחוזי, לכלל מסקנה כי אין תוחלת לתסקיר מעצר; על כן, לא מצאו לנכון להפנות את נאור לשירות המבחן לצורך העניין הזה. זאת, בין השאר, הן משום שנקודת המוצא בעבירות המיוחדות לנאור מקימה חזקת מסוכנות לגביו (סעיף 21(א)(1)(ג)(3) חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996), וזו לא נסתרה, הן מאחר שהתברר כי זייף את בדיקות השתן שהגיש במסגרת התהליכים הטיפולים. הגיונם של הנימוקים הללו - נהיר, פגם של ממש בהחלטות - לא מצאתי; לא כל שכן כי ענייננו מעורר שאלה עקרונית, המצדיקה דיון ב'גלגול שלישי' (ראו: בש"פ 3710/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.5.2021)).

אשר על כן, הבקשה - נדחית.

ניתנה היום, כ' בסיון התשפ"א (31.5.2021).

ש ו פ ט